

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ἸΩΑΝΝΟΥ,

Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Πανε-
πιστημίῳ, διάφορα στιχουρχήματα.

Παραινετικά.

Ἦγοῦ σεαυτῷ τοὺς παραινούντας φίλους.
Νεκρὸν νόμιζε τὸν φίλων τητῶμενον.
Μὴ χρυσὸν ἦγοῦ πάντ' ἤϊσα στίλβοντ' ὄραξ.
Ομνύντα πολλὰ φεῦγε· τοῖς συχνοῖσι γὰρ
ὅρκοις ἔπесτ' εἴωθεν ἡ ψευδορκία.
Ὅρμᾶς χαλίνου καὶ παδῶν ἀεὶ κράτει.
Χρῆσθαι γὰρ αὐτοῖς δεσπόταις ἡττώμενος.
Ἄκλητος οἶκον μήποτ' εἰς ἀλλότριον
σύμβουλος ἔλθῃς, μητ' ἐρεῦνα τῶν πέλας
Τάποκρεφ'· ἕξεις πράγματ' ἐκ τούτων ἀεὶ.
Σιγῇ σὺ πρῶτος κεῦθ' ἃ πρὸς πάντων δέλεις
σιγᾶσθ'· ἄγάρ τ' ἄμειψεν ἔρκος χειλέων
οὐκ ἂν κατάσχοις, ἀλλὰ κίδναται πέριξ.

Παροιμίαι.

Ἐκ γῆς θάλασσαν ἡδὺ πᾶσιν ἐσθ' ὁράν.
Οὐδέν μέγ' αὖξετ' ἐν χύτρᾳ δένδρον ποτέ.
Κἄν ὄρνις ἀρσῇ πρὸς νέφη μετάρσιος,
ὅμως ταπεινῆς ἐκ χθονὸς χρήζει τροφῆς.
Ἄτρεπτον οὐδέν τῶν ἐπὶ χθονὸς μένει.
ἐξ αἰθρίας γὰρ ὕσεν, εἶτα δ' ἐκ νεφῶν
πάλιν βροτοῖς ἔλαμψεν ἡλίου σέλας.
Οὐκ ἔστ' ἀληθῆς ἀλλὰ κίβδηλος φίλος
ὁ μὴ ῥεαμαρτάνοντα νοσητεῶν φίλον.
Ἠταίειν σε γλώσση χεῖρόν ἐστιν ἢ ποσίν.
Εἶην παραβλῶψ μᾶλλον ἢ πηρὸς κόρας.
Πονηρὸν ὅζει χῶδίκαιος ἐν βροτοῖς
ἔπαινος, ὃν περ εἰς ἑαυτόν τις λέγει.
Θεὸν μὲν οὐδεὶς λαυνθάνει ψευδῇ λέγων.
Θνητοὺς δέ, κἄν λάθῃ τις, οὐ λήσει γ' αἰεί.
Πένητος ἀνδρὸς μήποτ' οἶκον ἀπρόος,
ὦ Πλοῦτ', ἐσέλθῃς· ὥς ὑπὸ στιλβηδόνοιο
τῆς σῆς ἐκείνοιο τοῦ φρονεῖν ἐκστύσσεται.

Εἰς γυναῖκας.

Ἦσων μὲν ἐστὶ σώματος βώμη γυνή,
ἦσων θ' ὁμοίως ἀρσένων εὐβουλία.
Ὑπερτέρα δ' ὅμως γε θηλείας χάρις
στέφουσα χειρῶν καὶ φρενῶν νικᾷ σθένος.

Γέρων ὀδυρόμενος.

Κάγώ ποτ' ἐν νέοισιν ἐξηταζόμεν
κάλλει προσώπου καὶ μελῶν εὐρυθυμία
πρέπων, ὑπερφέρων τε τῶν ἐμηλίκων
κράτει τε χειρῶν καὶ σθένει τοῦ σώματος.
Ταχεῖς δ' ἐνώμων δορκάδος δίκην πόδας,
ἄττων ὀρείας καὶ δι' ὑπτίας ἴσον.
Νῦν δ' οἷχεθ' ἥβης ἄνθος, ἥτ' εὐρωστία
ἔρρει· σκελῶν τέ μ' ἐκλέλοιπ' ἐλαφρία·
στείχω δ' ἐρείδων ἄσθενές βάκτρυ δέμας·
ρικνός, λιπόθυξις, νωδός, ἀμβλωπὴς κόρας,
λημῶν, κεκεφώς, κωφὰ βαμβαίνων ἔπη.

Ἀνακρεόντεια ἡμιάμβεια.

Μὴ συκέας κράδην μοι
μὴ μηλέαν, ἔταιρε,
μηδ' εὐθαλεῖς ἐλαίας
ἔξους φύτευσε γλαυκῆς.
Τίς δὴ κράνων ἔωντε,
Τίς δ' αὖ ρόας χάρις μοι;
Τίς τέρψις ἐστὶν ὀγχνης;
Πτόρτους φυτηκέμει μοι
εὐβότρυας Λυαίου.
Συν παρθένοισι γὰρ ἄβραις
χαίρω βότρυς πεπείρους
τρυγῶν τε κάποθλίβων
γάνος φρενὸς βροτείας.
Τούτου σπάσας δ' ἄμυστιν

σὺν τοῖς ἐμοῖς ἐταίροις
βίου σοβῶ μερίμνας,
χθονός δ' ὑπερδ' ἐς οἴκους
δοκῶ θεῶν πέτεσθαι.

Ἔτερον.

Ἄλλοις ὅπλων ἀρέσκει
κλαγγὴ μάχης τ' ἐν ἀκμῇ
δεινὸν βρέμουσα σάλπιγξ.
στόνος δ' ἀποπνεόντων
ψυχὴν ἐφ' αἰμοφύρτου
πέδου φρέναςφι τέρπει.
Ἐμοὶ δὲ ταῦτα τερπνὰ
οὔτ' ἐστί μηδέ τ' εἶη.
εὐφραίνομαι δ' ἀκούων
πληρουμένης κυλίσχνης
βάκχου τὸν ἡδὺν ἦχον,
λύραν τε τὴν λιγύδρουν
κρέκων φίλων μετ' ἄλλων.
Ἐν μυρσίναισι δ' εὔδειν
θεῶν πέλας διαυγοῦς
βρείδρου μέλη τανύσας.

Σκωπτικά.

Εἰς στέγην οἴκου μὴ στέγουσαν.

Πρώϊζ' εὗρου ἀέντος, ἀθέσφατον ὑψόθεν ὕδωρ
ἐρρύη· εἶτα πάλιν Ζεὺς ἐκέδασσε νέφη.
Ἄλλ' ἐν ἐμῷ γε δόμῳ, καὶ οὐρανοῦ εὐδιόωντος,
ῥεῖ ἔτ' ἢ δ' ὕσει φάεα δώδεχ' ὅλα.

Πάντα δέ μοι ὕδατος, γέγονε πλέα, οὐδέ μοι εὐνὴ
ἄβροχος ἐν μελάθρῳ εἰς ὕπνον ἐστὶν ἔτι.
Τοῖόν μοι τὸ τέγος τέκτων ἐπώσθηκε Λυκάμβας,
ὅς περ ἀποφθίμενος κύρμα γένοιτο λύκοις·

Εἰς μάντιν ἔρωτος.

Ξανθὼ μευ ἔραται ἢ καλή· τοῦ δ' ἄρ' ἔρωτο;
ἄψευδές τέκμωρ ἡδὲ βέβαιον ἔχω.
Χθρὲς γὰρ ἐμεῦ λαύρην πέλας ἰλυόεσσαν ἰόντος
καὶ κατολισθύντος, κείνη ἀπαὶ θυρίδος
Οἴκου ἰδοῦς' ἐγέλασσε· φίλ' Εὐτυχί', οὐ δοκέω σοι
ὄξυς κουράων μάντις ἔρωτος ἔμεν;
